

Forsikring.

Allerede i 1905 kom en Lov om Tilskud til Arbejdsløhedskasser.

Rent lokale Kasser faar 20 pCt. af de udbetalte Understøttelser; Kasser, der strækker sig over mindst 3 Departementer og har mindst 1000 Medlemmer, faar 30 pCt. Der tages dog ikke herved Hensyn til Understøttelse udover 3,50 Fr. eller udover 60 Dage. Medlemmerne skal selv betale mindst $\frac{1}{3}$ af Understøttelserne. For at faa Ret til Understøttelse maa man have været Medlem i mindst 6 Maaneder. De arbejdsløse skal tage mod Arbejde indenfor deres Fag, som anvises af Kassen.

Kasserne har kun faaet ringe Tilslutning. I 1913 var der 117 Kasser med 50,000 Medlemmer og 233,000 Fr. Understøttelse.

Forsørgelse.

I August 1914 oprettedes et *Nationalarbejdsløhedsfond*, der dels skulde give særlige Bidrag til de forannævnte frivillige Forsikringskasser, dels give Tilskud til *Departementernes og Kommunernes Arbejdsløhedsfond*. I 1919 fastsattes som højeste Understøttelse for disse 2,25 Fr. eller for en Familie 6 Fr.

For at faa Understøttelse maa man, før man bliver arbejdsløs, have haft regelmæssigt lønnet Arbejde. Endvidere maa disse arbejdsløse tage anvist Arbejde ogsaa udenfor deres eget Fag.

Statens Tilskud er midlertidigt forhøjet fra 33 til 50 pCt.; i det meste af 1919 var det 75 pCt. Fondet ledes af et paritetisk Raad, sædvanlig det samme som staaar for Arbejdsanvisningen.

Af Fondene, som kun findes i en Del af Landet, er der nu 243.

Særlige Fond for midlertidigt arbejdsløse.

Ved Siden af departementale og kommunale Fond og den frivillige Forsikring findes nogle særlige Fond for midlertidigt arbejdsløse. Arbejdsgiverne yder her et væsentligt Bidrag i Betragtning af den Interesse, de har i — under en midlertidig Standsning paa Grund af Mangel paa Raastoffer o. s. v. — at beholde deres Arbejdsstab. Begyndelsen til dette System var en Bestemmelse i Ammunitionsministeriets Kontrakter med dets Leverandører om, at der skulde ydes en Minimalløn ogsaa til Arbejdere, som blev helt eller delvis arbejdsløse paa Grund af Mangel paa Arbejde i Bedriften.

Den 19. April 1918 udstedte Arbejdsministeriet et Dekret, der aabnede Adgang til Oprettelse af Fond for de enkelte Departementer til Hjælp ved Arbejdsløshed paa Grund af Standsning i Tilførsel af Raastoffer eller Kul. Understøttelsen fastsattes til $4\frac{1}{2}$ Fr. for Arbejdere paa mindst 16 Aar og 3 Fr. for yngre, dog aldrig over den halve Løn. Under Forudsætning af, at Arbejdsgiveren yder mindst $\frac{1}{3}$, giver Staten $\frac{1}{3}$; Resten betales af Departementet og Kommunen. Det er frivilligt, om Arbejdsgiverne vil tiltræde Fondet. Dette kan deles i Afdelinger for forskellige Industrier. Gennem Arbejdsanvisningen søges der at skaffe de understøttede midlertidigt Arbejde. Opnaas ved dette 9 Fr. pr. Dag (6 Fr. for Arbejdere under 16 Aar), bortfalder Understøttelsen. Er Lønnen lavere, fradrages det halve af denne.

Forsikrings- og Understøttelseslovenes Betydning.

Lovgivningsmagten synes i alt Fald ikke hidtil at have interesseret sig videre for Arbejdsløhedsspørgsmaalet.

Arbejderne har ligesaa lidt som med Hensyn til den frivillige Forsikring vist større Interesse for Understøttelsen, som det angives, dels fordi den udbetales gennem Fattigvæsenet, og dels fordi Beløbene er saa smaa i Sammenligning med Leveomkostningerne. Fagforeningernes Bestræbelser tager navnlig Sigte paa at faa det offentlige til at skaffe Arbejde til alle. I den sidste Tid er der dog ogsaa fremsat Ønsker om at faa indført en lignende Forsikringsordning som den engelske.

Igangsættelse af Arbejder.

Baade Stat, Departementer og Kommuner bestræber sig for at fremme Igangsættelsen af offentlige Arbejder. Paa Grund af Vanskeligheden ved at skaffe Penge synes det dog ikke hidtil at være bleven til ret meget.